

Debreceni Ítéltábla

Pf.I.20.075/2025/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Márton Veronika ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. Beregszászi Melinda ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (cím) alperessel szemben személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Miskolci Törvényszék 10.P.21.039/2024/14. számú ítélete ellen a felperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50 000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy legkésőbb ezen ítélet meghozatalától számított 60. (hatvanadik) napig fizessen meg 48 000 (negyvennyolcezer) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára, amelynek során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által – az ügy érdemére vonatkozóan – megállapított tényállás szerint a peres felek utcaszomszédok S.-en. Évek óta rossz viszonyban vannak, különösen mióta 2023 nyarán az alperes kutyája agresszíven viselkedett a kutyáját sétáltató felperessel (aki azóta vasvillával jár kutyát sétáltatni).

[2] Ezt követően, 2023. július 20-án a felperes a kutyáját sétáltatta a utca neve utcán, miközben az alperes és két szomszédja, valamint három gyermekük is az utcán voltak. Az alperes ekkor a kezében tartotta a mobiltelefonját és azt használta, közben pedig a társaságában lévő gyermekekre is figyelt. A felperes a közelébe érve felszólította az alperest, hogy törölje a telefonjából az imént róla készített fényképfelvételt, amelyre az alperes válaszul azt közölte, hogy nincs mit törölnie.

[3] A felperes hazaérve a segélyhívót hívta, azonban arról tájékoztatták, hogy nem járnak el a helyszínen, hanem a felperes tehet feljelentést (amelyet másnap nem vettek

jegyzőkönyvbe, majd a panasza alapján arról tájékoztatták, hogy a segélyhívótól téves felvilágosítást kapott, amelyet követően pedig a rendőrség az írásban tett bejelentése alapján arról értesítette, hogy – mivel nem a rendőrség hatáskörébe tartozó ügyről van szó – személyiségi jogi pert indíthat). A peres felek (és szomszédjaik) között 2024. augusztus 19-én is vita alakult ki a kutyáik miatt, amelyet követően nyomozást rendeltek el a felperessel szemben, aki maga is feljelentést tett.

[4] A felperes a keresetében kérte annak a megállapítását, hogy az alperes megsértette a képmáshoz való jogát, amikor 2023. július 20-án a hozzájárulása ellenére készített róla fényképfelvételeket, és azokat a felhívása ellenére sem törölte; kérte továbbá, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől. Perköltség iránti igénye is volt. Hivatkozása szerint a segélyhívón keresztül tett bejelentése igazolja az alperesi jogsértést, ugyanis jogsértés hiányában a bejelentése a hatóság félrevezetésének minősült volna.

[5] Az alperes az ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását. Tagadta, hogy felvételt készített volna az alperesről.

[6] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével elutasította a keresetet, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 180 000 Ft perköltséget, az állami adóhatóságnak pedig 15 000 Ft eljárási illetéket.

[7] Az ítélet indokolásában ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. §-ának (1) bekezdését, 2:43. §-ának g) pontját, 2:48. §-ának (1) bekezdését, valamint 2:51. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontjait.

[8] Mivel a felperes állításával szemben az alperes tagadása állt, a jogsértés megállapításához a felperesnek szükséges lett volna bizonyítania a fényképfelvétel elkészítését, amellyel összefüggésben idézte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. §-ának (1) bekezdését. A felperes a bizonyítási érdekének ismeretében kizárólag okiratokat csatolt, amelyek az általa vélelmezett fényképfelvétel készítésével összefüggő rendőrségi intézkedések kezdeményezésére irányultak. Azonban ezen okiratok és az a hivatkozása, hogy tisztában volt a hatóság félrevezetése esetleges büntetőjogi következményével, nem volt elegendő a jogsértés megállapításához. A bíróságnak ugyanis arról kellett állást foglalnia, hogy a felperes bizonyította-e a felvétel elkészítésének tényét. Nem kizárt ugyanis, hogy bár felperes úgy észlelte (noha a felvételt nem látta), az alperes nem készített fényképet. A vélt személyiségi jogsértés szankcionálására vonatkozó bejelentések nem bizonyították azt, hogy az alperes valóban fényképet készített, azonban a felperes szubjektív észlelése sem eredményezi a feljelentés rosszhiszeműségét. Mivel az alperesi jogsértés bizonyítatlan maradt, elutasította a keresetet.

[9] A felperes által a 2023. július 27-i e-mailben tett panasz folytán indult eljárás iratainak beszerzése iránti bizonyítási indítványt pedig elutasította, mert a rendőrség 2023. augusztus 15-i tájékoztatásából egyértelműen megállapítható, hogy rendőrségi eljárás nem indult. Az alperes pedig a fényképfelvétel ténye esetén bizonyíthatta volna, hogy azt a felperes hozzájárulásával készítette, mivel azonban egyéb tény bizonyítása nem állt az érdekében, szükségtelen volt a 2024. augusztus 19-én történtek alapján indult nyomozás iratanyagának beszerzése.

[10] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest a pernyertes alperes (általa mérsékelt) ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére. Mivel a pervesztes felperes 21 000 Ft eljárási illetéket megfizetett a perben fennálló tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére, további 15 000 Ft illeték megfizetésére kötelezte a Pp. 101. §-ának (1) bekezdése alapján.

[11] A felperes a fellebbezésben kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a jogsértés megállapítását, valamint az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását. Érvényesíteni kívánt jogként utalva a Ptk. 2:42. §-ának (1) bekezdésére, 2:43. §-ának g) pontjára, 2:48. §-ának (1) bekezdésére, valamint 2:51. §-ának a) és b) pontjaira (amelyeket a fellebbezésben idézett is) előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az általa benyújtott írásbeli bizonyítékokat. A perben bizonyította, hogy a jogsértés napján hívta a segélyhívót, milyen tartalmú bejelentést tett, arra milyen tartalmú, - a rendőrség által elismerten – téves felvilágosítást kapott, majd a rendőrség milyen további tájékoztatást adott. A per során arra is hivatkozott, hogy korábban soha nem fordult segítségnyújtásért a 112-es segélyhívóhoz, így nem találhatta azt ki csak azért, hogy rendőri intézkedést kérjen, hogy az alperes róla a nyílt utcán fényképfelvétel készített. A per során az alperes elismerte, hogy 2023 nyaráig, amíg a kutyája a nyílt utcán megtámadta, köztük nem volt haragos viszony. Ezen írásbeli dokumentumokat az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, holott ezzel tudta bizonyítani, hogy az alperes megsértette a személyiségi jogát. Az ő vallomásával és az írásbeli bizonyítékaival szemben az alperes csak tagadni tudta a felvétel készítését. Védekezésének azon részét, hogy azért tartotta maga előtt a telefont, mert rendelést vett fel, sem híváslistával, sem képernyőfotóval nem tudta igazolni, ugyanis ha telefonon beszélt volna, azt (a szájmozgását) láthatta volna.

[12] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte a „kereset elutasítását” a „Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján”, azaz a tartalma szerint az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását. Az elsőfokú ítélet indokai mellett utalt arra is, hogy a felperes sem az elkészült kép bemutatásával, sem tanúkkal nem bizonyította a tényállítást.

[13] Az ítéltábla tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezést a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése alapján, és azt megalapozatlannak találta.

[14] Mivel a felperes a fellebbezésben csak a jogsértés megállapítása vonatkozásában kérte (részben) megváltoztatni az elsőfokú ítéletet, az ítéltábla a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése alapján nem érintette az alperes további jogsértéstől való eltiltására vonatkozó kereset elutasító rendelkezést.

[15] Az elsőfokú bíróság feltárta az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a kereset megalapozatlan. Az ítéltábla a döntésének indokaival is egyetértett, ezért – az elsőfokú ítélet helyes indokainak szükségtelen megismétlése nélkül – csak a fellebbezésben foglaltak miatt hangsúlyozza a következőket.

[16] A Pp. elsőfokú bíróság által is hivatkozott 265. §-ának (1) bekezdése szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el (a továbbiakban: bizonyítási érdek), továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli.

[17] Mivel az alperes tagadta, a felperesnek mindenekelőtt azt kellett bizonyítania, hogy az alperes felvételt készített róla, mert neki állt érdekében, hogy a bíróság valósnak fogadja el az erre vonatkozó tényállítását. Hivatkozásával szemben az elsőfokú bíróság figyelembe vette az általa csatolt okirati bizonyítékokat, hiszen túlnyomórészt az alapján állapította meg a tényállást, amely azonban a jelentős részében közömbös volt a jogsértés szempontjából. Mert bár körülményként nyilvánvalóan értékelhető egy jogsértéssel összefüggésben, hogy a sérelmet elszenvedő fél kér-e jogvédelmet, ha igen milyen tartalommal, a rendőrségi eljárással összefüggésben általa hivatkozott okiratok kizárólag azt rögzítik, hogy a felperes milyen tartalmú bejelentéssel/feljelentéssel kívánt élni. Ez azonban önmagában csak azt igazolja, hogy a felperes álláspontja szerint jogsértés történt, de annak tényszerű bekövetkezését (azaz, hogy az alperes nemcsak a kezében tartotta a telefonját, hanem azzal a felperes hozzájárulása nélkül felvételt is készített) nem.

[18] Ezzel összefüggésben a felperes indokolatlanul tulajdonított perdöntő jelentőséget a felvétel elkészítésére vonatkozó saját tényállításának, mivel azt az alperes kifejezetten vitatta. A fél nyilatkozata ugyanis önmagában nem rendelkezik bizonyítóerővel pusztán azért, mert a fél azt megtette. A fél vitatott nyilatkozatának szabadon való felhasználhatóságának [Pp. 263. §-ának (1) bekezdése] ugyanis a bizonyítás [és pl. a Pp. 265. §-ának (1) bekezdése alapján a bizonyítási érdek], illetőleg a bizonyítás eredményének mérlegelése függvényében [Pp. 279. §-ának (1) bekezdése] van jelentősége, továbbá különösen akkor, ha a fél nyilatkozatai ellentmondásosak, hiányosak, be-, illetőleg elismerést tartalmaznak. Többlet bizonyítóerőt – mindezek függvényében – az sem eredményez, ha a fél a nyilatkozatot más eljárás során tette, és arra utóbb polgári perben hivatkozik bizonyítékként.

[19] Ehhez képest a felperesnek lehetősége lett volna, hogy kérje az alperes telefonjának szemléljét, az állított jogsértés tanúinak meghallgatását, stb., azonban ezek helyett a kizárólag a saját előadásán alapuló rendőrségi bejelentések tartalmára hivatkozott bizonyítékként, amellyel – az elsőfokú bíróság által helytállóan mérlegelteknek megfelelően – nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének.

[20] Az ítéltábla ezért helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[21] A felperes a másodfokú eljárás során is peresztes lett, ezért a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét. Az ítéltábla ennek összegét az alperes által igazoltaknak megfelelően a közte és a jogi képviselője között kikötött ügyvédi munkadíjjal egyező összegben határozta meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján.

[22] A felperes emellett a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján köteles viselni a perben fennálló tárgyi illetékfeljegyzési jog alapján feljegyzett fellebbezési illetéket. Az ennek megfizetésére vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 78. §-ának (4) bekezdésén, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (2a) bekezdésein alapul.

Debrecen, 2025. július 8.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró